O LUCIA DI LAMMERMOOR CLASICĂ...

(Costin Popa – 3 decembrie 2006)

... pusă în scenă de Cristian Mihăilescu poate avea forța unui șoc, tocmai asistând la... cumințenia ei. De multe ori, cunoscutul regizor ne-a obișnuit cu viziuni surprinzătoare, acceptabile apriori sau stimulatoare de comentarii, făcând furori sau stârnind colocvii aprinse. De data aceasta, cu noua premieră montată la Opera Brașov, Cristian Mihăilescu a demonstrat soliditatea demersurilor sale profesionale, probând că nu inovează gratuit, de dragul cutremurului vizual-scenic, nu lucrează în serviciul senzaționalului cu orice preț. A fost una din dovezile unei personalități artistice experimentate și mature.

Și totuși, Mihăilescu nu s-a mulțumit cu povestirea seacă, într-un cadru clasic, de epocă, ci a acționat – ca de obicei – asupra raporturilor între eroi, investindu-i cu contururi pregnante, ocupându-se de redarea minuțioasă a stărilor și situațiilor, rezultante într-un joc de scenă valabil, bine integrat tramei. Se știe, în producțiile sale, interpreții sunt stimulați să-și pună în valoare valențele latente de cântăreți-actori. Așa a fost și acum. Detaliile sunt tratate amănunțit și doar câteva elocvente exemple cu putere de simbol sunt suficiente, multe altele putând fi oricând înfățișate: Lucia și Edgardo își schimbă inelele chiar deasupa fântânii amintirilor funeste ale eroinei, colțurosul Enrico are o relație tensionată, de o inimaginabilă duritate cu capelanul Raimondo, claustrarea sensibilei Lucia într-un mediu dominat de forță brută și interese politice este evidentă...O operă montată de Cristian Mihăilescu trebuie urmărită cu maximă atenție și concentrare, în fiecare secvență putând fi descoperită o metaforă, o atitudine atipică, un gest cu multiple conotații.

În producția brașoveană, partenera regizorului a fost din nou scenografa Viorica Petrovici, ale cărei cadraje austere (poate prea simplificate, fără decorațiuni și cu mobilier redus la una-două piese) au accentuat, prin presiunea oțelită și dimensiunile zidurilor, spațiul vital al celor doi îndrăgostiți, un ambient al cărui unică ieșire este eternitatea. A compensat în schimb, din plin, prin bogăția și plastica armonioasă a costumelor, prin eșarfele ecoseze ce îmbracă armurile, totul într-o coloristică subliniată în repetate rânduri de jocul de lumini. Au fost momentele cele mai bune de lighting design, altminteri desele estompări învăluind câteodată pleonastic textul, muzica. Pe de altă parte, păcat că luminozitatea din ultimul tablou nu a pus în valoare decât în ultimele clipe imaginea transparentă a crucii de pe piatra funerară. Tu che a Dio spiegasti l'ali, despărțirea lui Edgardo de lume, și-ar fi găsit o puternică rezonanță în simbol.

Ca director al scenei lirice brașovene, Cristian Mihăilescu a adus – dacă nu mă înșel, pentru prima oară pe afișele românești – voci din acest imens rezervor de talente care se afirmă acum în întreaga lume, din Extremul Orient. În primele două spectacole, cei doi interpreți ai lui Edgardo au fost tenori chinezi, cursanți ai regizorului Mihăilescu la clasele de măiestrie de la Beijing și Shanghai, care și-au continuat desăvârșirea la Brașov. În seara premierei, Yang Bo a revelat – la numai 23 de ani – calități vocale notabile, plăcut timbru catifelat, acute sigure și mai ales un remarcabil simț al frazei italiene tradiționale. Dozarea eforturilor pe parcursul spectacolului, transferul emisiei in gola către cea immascherata vor fi, desigur, căi de atac spre o carieră semnificativă. Impunător vocal și scenic a fost cunoscutul bariton Valentin Marele (Enrico), glas viguros, de anvergură, cu accente impetuoase în frază, ale cărui preocupări trebuie să se îndrepte către omogenizarea emisiei

anumitor note, către diversificarea coloristică. În rolul titular, soprana Valentina Mărgăraş a expus un ambitus complet, cu timbralitate strălucitoare și consistentă dar nu întotdeauna focusată și chiar însoțită de uşor balans. Basul Dan Popescu (Raimondo) a convins mai mult din unghi actoricesc. În alte roluri, Mihai Irimia (Normanno), Daniel Vâlcoci (Arturo), Sonia Hazarian (Alisa). Din fosă, dirijorul Traian Ichim a condus cu corectitudine în exprimarea tempilor (poate duetul Lucia-Raimondo din actul secund, frecvent eliminat în alte producții, ar fi putut beneficia de o lectură mai alertă) și cu atenție la preciziunea instrumentiștilor, capitol căruia orchestra Operei mai trebuie să-i acorde prioritate.

Valentin MARELE

Yang BO și
Valentina MĂRGĂRAȘ

Nu trebuie uitat că noua producție cu Lucia di Lammermoor de Donizetti a încununat cea de-a IV-a ediție a Festivalului Internațional de Operă, Operetă și Balet de la Brașov: șapte spectacole și o gală, participări interpretative din țară și străinătate (Franța, China, Japonia, Rusia), trupe din București, Cluj-Napoca și Brașov. Un prețios cadou oferit melomanilor în cocheta sală a Operei.

Și... se aude că viitoarea premieră va fi un titlu pretențios, Norma de Bellini, în regia aceluiași Cristian Mihăilescu. Cât de provocatoare se anunță montarea? Iată o așteptare plină de emoții.